

РОЗДІЛ 1

У всіма забутому закутку, подалі від шумних міст, зеленіє невеликий лісок, дуже схожий на будь-який інший.

Але якщо гарненько придивитися, то він досить-таки незвичайний.

Адже це Сполучене Лісовіття — домівка агента Ласки, легендарного супершпигуна.

Це місце приховує в собі пригоди, таємниці та неймовірно великий вибір смачнющих горіхів.

Ласка прокинувся весь упівший, немов стушкований. Не так, звісно, як приготовані вами пухкі галушки й морква під густою смачнющою підливою. У нього було таке відчуття стушкованості, коли

паморочиться голова, вилазять очі і все відчувається не таким, яким є насправді.

Він різко підвівся в ліжку, ламаючи голову в пошуках відповіді. Йому потрібно десь зараз бути чи займатися чимось важливим? Відкинувши ковдру, Ласка зістрибнув із ліжка і вдарився об якийсь великий твердий об'єкт ... БРЯЗЬ-БАХ-ХРЯСЬ!

— КОЛЮЧЕ Ж БУДЯЧЧЯ, хто це тут поставив? — вигукнув Ласка.

У тьмяному світлі поруч із ліжком він ледь розгледів громіздку скриню для подорожей. З-під кришки стирчали різні шерстяні речі.

«О-о-о! Значить, поставив я», — сказав він собі.

Напередодні ввечері Ласка гарячково збирав речі, хоча зараз і не міг пригадати навіщо. І після особливо напруженого дня шпигун, мабуть, упав на ліжко і миттю провалився в глибокий сон.

Професія супершпигуна Лісовіття може бути страшенно виснажливою. І бідний агент Ласка вчора довів себе майже до цілковитого виснаження. Але чому скриня для подорожей? І що за крихітна голка занепокоєння не давала спокою його затуманеному розуму?

Лежачи мордочкою на старих хитких мостинах, Ласка спробував виглянути в розмальоване морозом вікно, що розташовувалося вище у стіні в його надсекретному будиночку «Луската кора». Густий сніг покрив кожен сантиметр Сполученого Лісовіття в блискучій тиші.

Він усміхнувся самому собі, і в його грудях спалахнуло якесь щасливе відчуття. Ласка любив сніг. І хоча більшість тварин поховалися під ковдри в теплих лігвах — впали в сплячку на всю холодну зиму, — для Ласки це був чудовий час, щоб бути бадьорим і готовим до... І тут його осяяло.

— ТРЯСЦЯ — СНІГ!

Йому потрібно зараз бути в іншому місці і робити щось ДУЖЕ важливе!

Ласка переліз через скриню і схопив будильник із нічного столика біля ліжка. Десять хвилин на восьму. «ОТ ДІДЬКО! — подумав він. — За двадцять хвилин прибуде команда». Часу лишилося тільки на те, щоб зібрати набір шпигуна і поспіdatи. Ласка ледве стримував хвилювання: це був дійсно особливий ранок!

Кожні дві зими, відразу після Різдва, групи хоробрих тварин збираються на легендарному пагорбі, де оселився вітер. Вони їдуть туди здалеку з однією-єдиною метою: щоби взяти участь у найкращому міжнародному спортивному заході, присвяченому зимовим видам спорту, — ГРАНДІОЗНИХ ЗИМОВИХ ІГРАХ!

Цього року розвідка Лісовіття, уже відома мені й вам як РЛБ, збрала власну першокласну команду елітних спортсменів.

Агент Ласка, як один із найвідоміших супершпигунів, удостоївся честі очолити команду Сполученого Лісовіття.

Він і не підозрював, що відбіркова комісія (в яку входили тільки директорка Лісова Куниця, лідерка Сполученого Лісовіття, та Ейч, головна їжачиха в РЛБ) щосили намагалася знайти будь-яку іншу тварину для цієї ролі!

Ці двоє врешті-решт зупинилися на кандидатурі Ласки. Їхні вагання не мали жодного стосунку до його здатності виконати цю роботу. Агент Ласка мав блискучу репутацію. Проблема полягала лише в його абсолютній відмові робити все за інструкцією. А робити все згідно з інструкціями книги РЛБ було вкрай важливо. Навіть якщо ця книга дійсно важить тонну і її неможливо тягати за собою на всі складні шпигунські операції.

Ласка нічого про це не знав. І позаяк він любив свою роботу — захищати свою домівку, Лісовіття, від усіляких підступних і загадкових злочинів, — цей привілей був понад усе. Він відчував себе найщасливішим ласкою у світі!

«О БОЖЕ, тільки-но гляньте, котра година!»

Йому дійсно потрібно брати ноги в руки! Важливо, щоб він, як капітан, був готовий і чекав на команду, яка під'їде до його воріт. Він відкрив скриню, щоб перевірити свої зимові предмети першої необхідності. Неочікувано звідти вилетіло щось тремтливе і зависло просто перед його очима.

— МІОРИЕЛЬ! — вигукнув Ласка. — Що в дідька ти там робиш?

Міоріель — висококласна міль, яка була навчена особисто агентом Ласкою знаходити шлях додому. Чудова й надійна компаньйонка, вона не раз рятувала його

в минулому з різних халеп. Мюріель влаштувалася на кінчику носа Ласки, особливо грізно насупивши маленькі брівки.

— Хм-м! — сказав Ласка, витягуючи зі скрині найкращу м'якеньку пухнасту шкарпетку і підносячи її до зимового світла. Там тепер були одні дірки. Одна суцільна діра, а не шкарпетка. Мюріель, немов вибачаючись, стенула маленькими плечиками, ніби кажучи: «Якщо ти випадково зачиниш мене в дорожній скрині на ніч, мені доведеться чимось там перекусити!»

«Ну, нічого страшного, — подумав Ласка. — Старенька добра бабуся ласка незабаром зв'яже мені ще одну пару».

Ласка востаннє ще раз швидко все перевірів:

Шерстяні речі в порядку... Є!

Мюріель на безпечній відстані від шерстяних речей... Є!

Гарячий шоколад і зефірки для підтримки морального духу команди... Є!»

СТУК-БРЯЗЬ!

Скриня замкнена і надійно закріплена... Є!

Мюріель люто змахнула крильцями, намагаючись привернути увагу Ласки.

«Е-е-е... чогось не вистачає?»

На нічному столику лежав нотатник, на якому була вмонтилася міль, але пурхнула агенту на плече, коли той узяв цю річ до рук.

Ласка тримав нотатник на столику, щоб записувати опівнічні думки. Та не